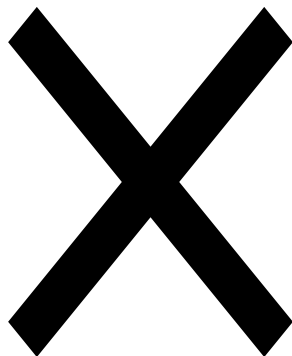

SHIVANI SONIA-ADRIANA MURGULEȚ

Shivani Sonia-Adriana Murguleț s-a născut în anul 1995.

Este studentă la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică "I. L. Caragiale", București. A publicat, prima dată, în anul 2012, în antologia "Crai Nou", antologie îngrijită de organizatorii concursului "VASILE ALECSANDRI", urmând ca, în același an, să vadă lumina tiparului primul volum de poezii, intitulat „Poezii adolescente”.

În anul 2013 publică în revista internațională de literatură "Cervantes". În anul 2014 apare cel de-al doilea volum de poezii, intitulat "Oamenii din rezervații" și îi apar poezii publicate în Antologia de poezie "Emoție de vers", alături de colegii ei de la Trupa de Teatru JOC, în cadrul căreia a activat timp de șapte ani.

În anul 2016 a publicat un grupaj de poezii în Revista Vocativ, numărul 2,3 și în Conexiuni.

În anul 2017 participă la Concursul LIRISMOGRAF- organizat la Casa de Cultură a studenților Sibiu și obține Premiul II -Secțiunea poezie și publică în volumul „Tineri ca niște spaimă”, culegere de lectură contemporană, apărută la Editura Minela.

Are în lucru un volum intitulat „Sunt” (Sonia ustură natura timpului). Poezia ei, la fel de modernă ca și ea, o cuprinde în totalitate. Este originală, vie, unică, împărtășește emoții, vise, dorințe, trăiri, experiențe cu noi toți. Așa este Sonia, liberă ca păsările cerului. Și este o binecuvântată a sorții pentru că ea își permite această libertate de două ori, o dată pe colile albe de hârtie, în tot ceea ce scrie, și încă o dată pe scenă prin tot ceea ce joacă.

MAGDA BĂCESCU

AZ A SZEP SAU SUNT ILONA TA

Ștergeam geamurile noii cafenele de pe Magheru,

unde reușisem să mă angajez

doar pentru că patronul era ungar.

Îi cântasem Az a szep la interviu.

ștergeam geamurile,

și pe post de fustă aveam sortul inscripționat.

Mă aplecasem să curăț o pată;

fir-ar ea de pată!

Apare Barna. Îmi pune mâna pe fund.

Îi zâmbesc. Are noroc că e patron!

Se apropie și cântă: Az a szep, az a szep.

Sfârșesc eu versurile: Kek, Fekete.

După o lună de șoptit Az a szept,
și după un bonus luat la salariu,
mă invită la masă, în pauză.

Da, Barna, spune.

Zice ceva sentimental. De fosta lui dragoste.
Mă întreabă dacă îi permit să îmi spună Ilona.
Pentru niște bani în plus la următoarea leafă,
zic da fără să mă gândesc a doua oară.

Barna a început să cânte din ce în ce mai des.
Și eu la fel.

A venit primăvara, și a cumpărat ghivece de flori.
Cafeneaua cu o singură angajată de pe Magheru
merge foarte bine.

E căsuța noastră. Barna și Ilona.

Ungur trist, cu mustață și puțin sânge de ceangău,
iubește.

Dar nu pe mine. Pe Ilona din mine.

După doi ani, deja suntem familie.

Familia Tamaș.

Cântăm Az a szept mereu,
la închidere, în pauze și la deschidere.

Cafeneaua merge bine.

Barna e fantastic, a îmbătrânit puțin.

Sunt Ilona lui.

DECLARAȚIE CU PAUZE

(#amăîndrăgostidetineafostca)

A mă îndrăgosti de tine

a fost cea mai curată nebunie
de care aș fi putut fi în stare

în această viață

(că în altele poate am făcut grozăvii și mai mari),

a mă îndrăgosti de tine,

to fall in love with you

(am zis în engleză ca să înțeleagă și românii

plecați de o lună în Anglia)

a fost așa, ca o umbră căruia i s-a adăugat un trup

a fost așa ca un soare căruia i s-au adăugat cu un creion și raze.

îți jur, n-are cum, n-are cum să nu iasă chestia asta,

n-are cum să nu ne iubim pe veci, chiar n-are cum,
nu-i așa, darling?

a mă îndrăgosti de tine

a fost semnul cel mai irațional al rațiunii mele,

a fost ca primul pas pe care îl faci desculț în nisip

ca prima strigare după ce te-ai născut,

ca ultimul sughiț, ca primul mugur dintr-un cireș,

a mă îndrăgosti de tine a fost așa, ca o ...

ca o bombă ce-o arunci precum un terorist în mijlocul mulțimilor
doar-doar s-o mai molipsi careva.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

BĂIATUL FRUMOS, SOMNOROS, TOVARĂȘ

Băiatul meu, vânt nebun de mai,
nedormit de trei nopți,
cu un bagaj mic în mână,
nehotărât și fără țigări.
Așa arăta băiatul frumos,
întâlnit într-o gară tâmpită,
devenit, fără voie,
din străin, în tovarăș de drum.
Pasagerii credeau că suntem iubiți,
dar Alexandru (așa îl chema, am aflat până la urmă)
credea că suntem prieteni.
Eu știam că suntem străini,
dar speram să am ocazia să le dau dreptate pasagerilor.
Dormea pe mine puturos,
ca un copilăș plecat cu mămica în vacanță.
Se mai trezea, din când în când,
să-mi mai ceară o gură de apă,
să mă mai invite la o țigară,
fumată pe ascuns în baia trenului,
să vadă pe unde am ajuns.
și se culca la loc, băiatul frumos.
Îl mângâiam pe păr (avea unul bogat, până la umeri),
îl pupam, în somn, pe frunte,
iar el tresărea.
îi plăcea.
Ne comportam de parcă ne știam de-o viață,
deși ne cunoscusem acum patru-cinci ore,
într-o gară tâmpită.
Băiatul meu, vânt nebun de mai,
somnoros, cu părul pe spate,
mi-a cerut numărul de telefon,
la sosire, și nu m-a mai sunat de-atunci.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*